

ordførerindlæg, men jeg kan garantere, at det ikke desto mindre var udtryk for Enhedslistens holdning i denne her sag.

Jeg synes, hr. Kramer Mikkelsens korte bemærkning til mig kun illustrerer, hvilken krise vi står i, eller i hvert fald regeringen står i. For det er selvfølgelig rigtig nok med pinsepakken og alt muligt andet, som vi da heldigvis har kunnet samarbejde om. Problemet er bare, at disse opinionstal viser, at det ikke er godt nok. Det må man da se i øjnene, at der skal gøres noget virkelig for alvor.

Og vi kunne begynde med netop dette lovforslag. Ellers vil man opleve den situation, at nogle partier til højre i denne her Folketingssal vil skamride flygtninge- og indvandrerspørgsmålet og få pustet det op til at være et kæmpeproblem, som så bliver hovedtemaet for næste folketingsvalg. Det skal ikke lykkes dem, hvis det står til Enhedslisten. Det burde heller ikke lykkes dem, hvis det står til regeringen.

Men det kræver, at regeringen anlægger en strategi, hvor det bliver løsningen af de reelle problemer og de reelle ønsker, de reelle behov, folk har i det her samfund, som bliver sat øverst på dagsordenen.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg vil så gentage, hvad jeg sagde i en tidligere kort bemærkning: Det her var så, hvad der blev ud af statsministerens hælden vand ud af ørerne i hans følelsesladede nytårstale for snart et par år siden.

Hvad ændrer det her for den unge mor? Det er min opfattelse, at der er masser af unge familier, der ikke kan få økonomien til at hænge sammen uden at være på arbejdsmarkedet begge to. Vi har nu engang fået det her samfund indrettet med et skatte-, omkostnings- og huslejeniveau, som gør, at det stort set er nødvendigt for de fleste almindelige lønmodtagere at være på arbejdsmarkedet begge to.

Vi mener, det specielt er uheldigt for de helt små børn, at de ikke er mere sammen med deres forældre. Jeg tror på, at situationen fra fru Vibeke Peschardts hjemkommune, Søllerød, er atypisk. Jeg tror, at de allerfleste er for meget på arbejdsmarkedet, og at der i virkeligheden er børneinstitutionspladser nok.

Om det her lovforslag må vi sige, at bortset fra det lille udmærkede tiltag for forældre med handicappede børn er det ikke målrettet mod de svageste, altså de mindste børn. Man hælder 100 mio. kr. ud med rund hånd, men det

ændrer meget lidt for børnefamilierne. Det prioriterer ikke de mindste.

Kristeligt Folkeparti har i forbindelse med finanslovforhandlingerne fremsat et forslag i nogenlunde samme omkostningsklasse, sådan godt 100 mio. kr., med det formål at forbedre de studerende forældres vilkår. Altså målrettet mod en bestemt gruppe, fordi det er vores opfattelse, at mange studerende og i nogle tilfælde enlige forældre vælger at få en abort, fordi de ikke kan overse deres situation økonomisk, studiemæssigt og arbejdsmæssigt, hvis de skal være forældre, og det kan vi ikke være tjent med. Det er den måde, vi hellere vil målrette tingene på.

Vi har andre forslag på børnefamilieområdet i forbindelse med finanslovforhandlingerne, og vi foreslår også dem finansieret inden for området ved at afkorte børnechecken for de ældste børn. Vi kommer ikke med ufinansierede forslag, men vi vil meget gerne prioritere de mindste børn og deres forældre.

Regeringen har jo taget udstrakt hensyn til arbejdsmarkedets parter. Det har jeg også været inde på tidligere, og som sagt burde statsministeren måske klare sine nytårstaler med arbejdsmarkedets parter, inden han holder dem. Eller er det måske folketingsgruppen, der er problemer med, når han ikke kan komme igen med sine gode følelser? Eller er det finansministeren eller arbejdsministeren? Jeg ved ikke, hvem det er. Eller skal vi overhovedet ikke regne med, hvad statsministeren siger, eller at han mener noget som helst med det, han siger i en nytårstale? I så fald vil jeg hellere nøjes med dronningens. Jeg tror såmænd, hun mener, hvad hun siger, og hun skal i øvrigt heller ikke selv leve op til det, andet end sådan moralsk.

Nå, men der er jo ikke noget nyt i, at statsministeren ikke vil tage initiativ til at skaffe penge til dækning af sine sentimentale følelsesudladninger. Det så vi også efter statsministerens følelsesladede udtalelser om vi danskeres gode vilje med hensyn til at hjælpe i Kosovo. Da regningen skulle betales, foranstaltede udviklingsministeren en støvsugning af konti med midler til verdens fattigste.

De velbjærgede danskere skulle ikke provokeres til at dække deres egen statsministers følelser, men ih, hvor var vi gode, da vi kunne samle penge ind mod at få vores navn nævnt i tv i et underholdningsprogram. Det blev til noget, næsten 100 mio. kr. Hvor var vi gode!